

steren, at de havde gode Dage, naar de kunde være hjemme hele Dagen, men jeg tror dog, at en Ordning, der er saaledes, at Mand og Kone ikke i nogen af Døgnet's 24 Timer kunne forlade Hjemmet, er for meget af det gode. Naar saa Ministeren sagde, at Ledvogternes Arbejde nærmest kun var som en Portners, skal jeg oplyse Ministeren om, at der f. Eks. ved Stationen i Horsens er to Ledvogtere, der have Tjeneste 18 Timer uafbrudt ved Leddet; de begynde Kl. 5 om Morgenen og arbejde til Kl. 11 om Aftenen. Der rangeres paa Sporene, og de maa aldrig forlade Pladsen derude. Naar Manden skal ind at spise til Middag, maa Konen afløse ham ved Leddet. For disse 18 Timers Tjeneste faa de 250 Kr. i Løn foruden Fribolig. Det forekommer mig, at her maatte man, som Tilfældet er andre Steder, kunne ansætte to Ledvogtere med hver 9 Timers Tjeneste. Der er adskillige af de Ledvogtere, som have Plads ved Østbanen, som maa have stadig Fattighjælp. Det forekommer mig heller ikke, at Staten ret vel kan være bekendt at lønne saa daarligt, at de paagældende blive nødt til at ty til Fattigvæsenet om Hjælp.

Der næst talte Ministeren om Sne-kasterne og sagde, at Generaldirektøren havde sagt, at 25 Øre i Timen kunde kaldes en passende Løn, fordi det Arbejde indtraf paa en Tid, hvor der ikke var andet Arbejde at faa. Ja, det er jo udmærket, at Generaldirektøren kan synes, at 25 Øre i Timen er en passende Løn. For en Mand, der selv har maaske 50 Gange 25 Øre i Timen, er det uhyre let at finde, at 25 Øre i Timen er en passende Løn, og naar det fremføres, at det er passende, fordi de paagældende ikke have anden Beskæftigelse, forekommer det mig, at Staten af den Grund snarest burde betale ordentligt. Da man ved, at de Folk, der melde sig til Snekastning, ere Folk, der ikke, naar de endelig finde Beskæftigelse, have nogen stor Løn, at det er Landarbejdere med en lille Løn, som gaa om Vinteren og intet have at bestille, er det mærkeligt at finde, at 25 Øre er en passende Løn. Men det bekræfter, hvad jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, at man i den højeste Ledelse ikke har ringeste Forstaaelse af det Liv, der leves i de smaa, fattige Hjem. Ellers kunde der aldrig komme en saadan Udtalelse som, at 25 Øre er passende Betaling for en Mand, der i længere Tid har gaaet arbejdsløs.

Jeg vender mig saa til Forholdene paa

Opdragelsesanstalten Flakkebjerg. Det var paa Forespørgsel af det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), at den højtærede Justitsminister meddelte, at han efter de Oplysninger, der vare fremkomne om Opdragelsesanstalten, havde fundet sig foranlediget til at anerkende Anstalten med Mortensen som Forstander. Jeg beklager dette i allerhøjeste Grad, thi efter de Oplysninger, jeg har om Anstalten, føler jeg mig forvisset om, at Mortensen absolut ikke egner sig til at staa som Forstander for en Børneopdragelsesanstalt, og jeg tror end ikke, at det vil være til større Betryggelse, at der er kommet et Strafferøglement, og at der fra Ministeriets Side er givet Ordre til, at der skal føres et nøje Tilsyn med Anstalten.

Det var vistnok foranlediget ved min Henvendelse til Ministeren i Fjor, at der blev foretaget en Undersøgelse. Inden jeg henvendte mig til Ministeren, havde jeg selv haft Lejlighed til dels ved at tale med Beboerne i Flakkebjerg og dels ved at tale med Forstanderen at undersøge, hvorledes Forholdet var paa denne Anstalt. Jeg bringer den højtærede Minister en Tak for den Beredvillighed, hvormed han gik til at lade Forholdene undersøge; jeg fik Forstaaelsen af, at han netop nærrede en varm Interesse for de Forhold, som vare fremdragne, og ønskede, at de maatte blive saa gode som muligt. Det, som foranledigede mig til at henvende mig til Ministeren, var, at en 18-aarig Dreng, Valdemar Jepsen, henvendte sig til mig, ikke for at klage over Anstalten, men for at faa mig til at skaffe ham nogle Papirer, som vare komne bort for ham, fordi han lige var kommen ud af Vridsløselille, hvor han havde tilbragt 8 Maaneder i Anledning af, at han havde stukket Ild paa Flakkebjerg. Jeg fik saa denne Dreng til at give mig en Fremstilling af, hvorledes hans Liv havde formet sig. Nu blev det af Justitsministeren fremhævet, at det netop var de allerværste Dreng, som kom paa Opdragelsesanstalten, og da jeg talte med Mortensen, sagde han, at Valdemar Jepsen netop var en af de allerværste Dreng, han havde haft med at gøre, og at det derfor havde været nødvendigt for ham at træde særlig skarpt op overfor ham. Jeg skal saa tillade mig at meddele, hvad der foranledigede, at Valdemar Jepsen, der jo altsaa blev betragtet som en af de allerværste Dreng, kom paa Anstalten, og hvad han har fortalt mig; derigennem vil man faa at se, at det ikke altid passer, naar det siges, at det er de allerværste Dreng, der komme der.